

JÓ PÁSZTOR

Ókatolikus hírlevél, II. évfolyam 5. szám
2020. május

Kiadja a Magyarországi Ókatolikus Egyház

Az elsőszülött egyház hite

Szent Pál az ősegyházat az elsőszülöttek egyházának nevezte (Zsid 12,23), s világosan kimondta, hogy „a hit nem mindenkié” (2Tessz 3,2), ami azt jelenti, hogy egyedül a korabeli Egyház volt az üdvösséges hit letéteményese. Vajon a 21. században, amikor megszámlálhatatlan keresztény felekezet hirdeti a Biblia tanúságát szerte a világban, milyen hit vezet valószínűleg üdvösségre?

Szent Péter apostol írja, hogy „az Írás egyetlen próféta beszéde sem egyéni értelmezés dolga.” (2Pt 1,20) Sokan ezt úgy magyarázzák, hogy a Szentírás egyetlen szava sem emberi gondolat, hanem az Isten beszéde, azaz kinyilatkoztatás. A péteri igehely nem erről szól. Az itt olvasható „értelmezés” szó, az *epiluszisz* (ἐπίλυσις), ami megoldást, kioldást jelent, ahogy az ember a madzagon lévő csomót kibogozza. Vagyis a Szentírás igéjének kibogozását, megoldá-

sát jelentő metaforával van dolgunk. Ebben a helyes összefüggésben az igehely azt jelenti, hogy a Szentírás értelmének meglelése, Isten igéjének helyes megértése soha nem egyéni értelmezés és magyarázat kérdése.

Szent Pálra visszautalva: aki a maga szája íze, gondolkodása szerint értelmezi az Írást, az valójában nem jut el annak megértésére, csupán saját elveit, gondolkodásmódját csomagolja bele

a Biblia lapjaiba. Ezt látjuk ma, amikor egyházak azonos neműeket adnak össze, és sok mindenben eltérnek az ősi hit gyakorlatától. Azért lehet annyiféle felekezet a világban, mert mindig akadnak, akik a saját szájuk íze szerint akarják magyarázni a Szentírást, és nem engedik Istent, Szentleke által szóhoz jutni. Nincs bennük engedelmisség Isten iránt.

Ugyanis az a hit, mely Jézus Krisztusban és általa je-

lentetett ki, soha nem változott semmit. „Maradjatok meg ezért a hitben szilárdan és állhatatosan” (Kol 1,23) - mondja Szent Pál, és azt is megválaszolja, hogy milyen hitben kell a keresztyén embernek megmaradnia: „őrizétek szilárdan a hagyományokat, amelyeket akár beszédükből, akár leveleükből tanultatok.” (2Tessz 1,15)

Nem csupán arról van szó, hogy a Tízparancsolat szerint kell élnünk, de arról is, hogy azt és csak azt az értelmezést szabad elfogadnunk, amelyet Jézus és az Őt követő apostolok, egyházatyák elfogadtak. Ahol ugyanis egyéni elképzelések, újítások jelennek meg, ott az ember menthetetlenül kilép az ősi hitből. „Megmondták nektek, hogy »az utolsó időben gúnyolódók jönnek, akik saját kívánságaik útján járnak, istentelenségben.« Ezek azok, akik szakadásokat támasztanak, érzékiek, a Lélek nélkül valók.” (Júd 1,18-19) Szent János pedig így tesz tanúságot: „Amit kezdettől fogva hallottatok, maradjon meg bennetek.” (1Jn 2,24)

Már az apostolok idejében is sorra megjelentek ilyen újítók, és sorra felütötték fejüket valamennyi évszázadban. „Lesz ugyanis idő, amikor az emberek nem viselik el az egészséges tanítást, hanem saját kívánságaik szerint seregszámra szereznek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük...” (2Tim 4,3)

Az ilyenek azóta is szakadásokat támasztanak, új egyházakat alapítanak, új értelmezésekkel állnak elő. „Mert az a parancs, hogy amit kezdettől fogva hallottatok, aszerint járjatok.” (2Jn 1,6) Mi, ókatolikusok ezt a bibliai gondolatot ápoljuk magunkban. Mert „Krisztusnak részesei lettünk, de csak akkor, ha az általa vett alapon mindvégig erősen kitartunk.” (Zsid 3,14) A kitartás (κατέχω) nem valamilyen erkölcsi erőfeszítést jelent, hanem tudatos megtartást, megőrzést, ragaszkodást, pontosabban az ősegyház és óegyház hitében és lelkiségében, értelmezéseiben való állhatatos megmaradást.

Erre szó szerint int az apostol: „Emlékezzetek meg előljáróitokról (...) és kövesétek hitüket!” (Zsid 13,7) Nem reformátorok, helyi zsinatok, teológusok hitét és elgondolásait kell követnünk, hanem az apostoli kor előljáróinak engedelmes hitét, azoknak a hitét, akik az egyetlen igazságra tanítottak.

Ugyanis „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, és ma, és mindörökké.” (Zsid 13,8) Hogyan is lehetne az örökkévalót és változhatatlant egyszerűen így, másszor úgy magyarázni? Hogyan vezethetne üdvösségre az a „hit”, amely eltér az eredettől? Hogyan lehetne Krisztus Egyháza egy olyan felekezet, amely kilépett a hiteles és felhatalmazott apostoli hitből és hagyományból?

„Sokféle és idegen tanítással ne engedjétek magatokat félrevezetni.” (Zsid 13,9) Ha a Jézus Krisztust igazán kereső ember nem a maga önigazolására törekszik, hanem imádságos szívvel, megszentelődő, tiszta léttel és bűnbánattal, engedelmesen kéri az Urat, Ő elvezeti Szentlelke által a teljes igazságra és üdvösségre. „Ha megmarad bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában. Ez az ígéret, amelyet ő ígért nekünk: az örök élet. Mindezt azokkal kapcsolatban írtam nektek, akik félrevezetnek titeket.” (1Jn 2,24-26)

Mi, ókatolikusok azon fázodunk, hogy ne térjünk le a hiteles apostoli hit üdvösséges, elsősülött útjáról. Míg a világban sokféle keresztyén értelmezés él, mindenkint hívogatunk az erre a hitre való visszatérésre, mert tudjuk, és tanúságot teszünk arról, hogy - bár nem kívánunk kizárólagosak lenni - e hit üdvösségre és örök életre vezet, a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ha valaki nem marad meg az Ő tanításában, Isten sem az övé (2Jn 1,9), de az igaz hit igaz hitbe vezet (Róm 1,17). „Ezért még inkább figyelünk kell mindarra, amit hallottunk, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.” (Zsid 2,1)

Széles Tamás

Beszámoló a 2020-as mainzi ókatolikus teológiai konferenciáról

A mainzi konferencia néhány résztvevője a vasárnapi szentmise után. Balról jobbra:

Dieter Kniese, Frederik Herzberg, Bernard Nowicki püspök,

Anthony Mikovsky érsek, *Roald Nikolai Flemestad* püspök, *Ottar Mikael Myrseth* megválasztott püspök, ifjabb *Robert Nemkovich, Marco Ragni*

2020. február 7-9. között Mainzban teológiai konferenciát tartott a *Scrantoni Unió*, melyen egyházaink püspökei, teológusai, szerzetesei tanácskoztak arról, „Miként élhetjük túl a keresztény hit jelenlegi válságát?” Az alábbiakban az elhangzott négy előadás anyagából jelenleg elérhető két szöveg főbb gondolatait emeltük ki.

Dr. Roald Flemestad, egyházunk püspöke előadásában arról beszélt, hogy a kereszténység mai, nyugati válsága nem csupán a statisztikai adatok rossz tendenciája, hanem a vallási és kulturális gyökereinkkel kapcsolatos mély válság.

„Nyugati kultúránkban az igazság stabilitása és a ra-

cionalitás volt a mindennapi viselkedés és a távolabbi életcélok fenntartója. Ennek elvesztése maga után vonja a mindenki számára egységes igazság elvesztését is. Az életünk széttöredezése egyben a gondolkodásmódot is megváltoztatja, s a kereszténység lépésről-lépésre hajléktalanná válik.”

Roald püspök elemezte a szekularizmus kialakulását és 19-20. századi filozófiai hátterét, művészeti irányzatait, rámutatva a folyamat részleteire, melyek együttesen a jelen helyzet kialakulásához vezettek. Meglátása szerint a kortárs tudomány és művészetek prófétai módon hirdetik évtizedek óta, hogy az ember otthontalan

a teremtett világban, nincs teremtett természete, sem a teremtésben kapott feladata és életcélja. Az emberiség a modern korban felszabadította magát a teremtés és a hit hagyományai alól, és új tudatot alakított ki, ami az 1960-as évektől a hedonista tömegkultúra térhódításában és az énközpontú individualizmusban csúcsosodott ki. Ezt a fajta lelki elgyökeretelenedést csak tetézte az ezoterikus és gnosztikus tanok térhódítása. Mindezek következtében jutottunk oda, hogy a nyugati civilizáció ma már elutasítja a világ megértését a Szentírásán keresztül. Ez vezetett a szolipszizmus általános uralmához, azaz ahhoz

a nézethez, hogy csupán az egyén létezik alanyként önmaga számára. Az önzés és az intézményesített individualizmus már tagadni sem akarja Isten létét, hanem egyszerűen figyelmen kívül hagyja Istent.

Püspökünk cselekvésre és a korszellemel szembeni hatékony fellépésre buzdít mindannyiunkat. Meglátása szerint az egyház feladata többes:

1) az Evangélium intézményesítése;

2) szüntelen tanúságtétel az élet értelméről;

3) az Isten által teremtett életben felmutatni az emberi élet értelmét;

4) mielőtt Jézus Krisztust mint Megváltót bemutatjuk,

rá kell mutatnunk, hogy Ő maga tanúskodik arról, hogy a világot az Atyaisten teremtette.

Dr. Jeremy Boccabello előadásában arról beszélt, hogy korunkban nyílt háborúban áll egymással az isteni teremtő Ige és a gnózis. Mivel az emberi lélek üdvösségére pályázó totális harcot látunk, az egyháznak stratégiára és stratégiai lépésekre van szüksége. A keresztények és különösen az ókatolikusok tanulhatnak az egykor volt nagy stratégáktól, így a kínai hadvezértől, Szun-Ce-től is, aki szerint az eredményes harchoz feltétlenül szükséges, hogy a kockázatokat mérlegeljük, leküzdjük gyávaságunkat, és

vállalnunk kell a szenvedést is a csata megnyeréséhez.

„A Logosz sohasem elméleti. A Logosz az őskáoszba szólt igéjét, és a kaotikus lehetőségeket jelenidejű, belakható renddé alakította. A Logosz számunkra a hatékony beszéd ereje a hamisságra épülő struktúrák feloldásához és az emberi jólét támogatásához. Megvan a hatalmunk, ezért kötelezettségünk a jövő megváltoztatása az igazság szólásával.”

A konferencián előadást tartott még Robert Nemkovich, a Lengyel Nemzeti Katolikus Egyház papja, valamint Frederick Herzberg atya. Írásaikról később igyekezünk beszámolni.

Néhány gondolat a mainzi konferencia kapcsán

„Ha az alapfalak leomlanak, mit tegyen az igaz?”

(Zsolt 11,3)

Csupán személyes megjegyzést szeretnék a mainzi teológiai konferencia gondolataival kapcsolatban megfogalmazni. Püspökünk és tudós testvéreink komoly szakértelemmel vizsgálták meg a kereszténység jelen válságát. Valamennyi mondatukkal egyetértek, ám szeretném kiegészíteni annyival, hogy meglátásom szerint a kereszténység válságának nem csak a külső körülmények az okozói, hanem

bizonyos belső körülmények is, mint például a homoszexuális estek, az abúzusok, a pénzügyi visszaélések és hatalmi túlkapások, a képmutatás. Vagyis legalább részben a kereszténység azért is vált hiteltelenné, mert hiteltelenné tette magát.

Püspökünk kitartásra ösztönöz minket, a vendég előadók intenzív kommunikációra, igehirdetésre buzdítanak bennünket.

Jézus követőit a sóhoz hasonlította (Mt 5,13), Isten országát pedig a kovászhoz (Lk 13,21). A só és a kovász is csak akkor tudja hatását

kifejteni, ha belekeverik az ételbe, illetve a lisztbe. Ugyanígy mi is csak akkor tudjuk megízesíteni vagy megkeleszteni, azaz menyeyei minőségűvé formálni a világunkat, ha elkeveredünk a világban, a világban élünk. A fel nem használt só haszontalanná válik, a fel nem használt kovász megromlik, anélkül, hogy bármi haszna lett volna.

Szolgálatunk ne maradjon elvont, se csupán hagyományörző, ne legyen izolált, se visszahúzódó, hanem az étellel foglalkozó, az életre koncentráló legyen. Hi-

szen feladatunk nem más, mint az Istentől elidegenedett szíveket felmelegíteni az evangélium örömhírével, ahogy egykor az egyházatyák tették, megmutatni a szeretet misztériumát és a végső örömet. Ezt máshogy nem lehet, csak ha só és kovász vagyunk a körülöttünk lévő világban.

Széles Tamás

„Én Szent Pál meghatározása mellé állok: »A hit a remélt dolgok *valósága*«. Nem lehet a hitről azt gondolni, hogy az csak ízlés dolga, a hitben nem lehet a vélekedések pusztaságain, tévedések útvesztőiben ide-oda bolyongani. A valóság szó biztos és szilárd dolgot jelöl, és az embert ennek kötelékei, változtathatatlan határai korlátozzák. A hit nem vélekedés, hanem bizonyosság.”

Clairvaux-i Szent Bernát

Az imádság

Egyszer egy ókatolikus pap hittanóra után odafordult egyik hívőhöz, és így szólt.

- Képzeld, van egy barátom, aki eddig szorgalmasan művelte a földjét, szép haszna is volt rajta, jól élt belőle, ám most hirtelen meggondolta magát, felhagyott a földműveléssel és kitalálta, hogy abból fog élni, amit a föld magától terem. Nem akar többet dolgozni, mert azt mondja, hogy bízik Isten gondviselésében. Ha eddig jól tartotta őt, akkor biztos ezután is megadja neki, amire szüksége van, hiszen maga Jézus tanította, hogy ne aggodalmaskodjunk afe-

lől, hogy mit hoz a holnap. Te mit gondolsz erről? Szerinted mit kellene tennem?

- Nem is értem, hogy gondolhat valaki ilyet! - válaszolt a hívő. - Talán megbolondult az illető?

- Dehogy - felelte az atya. - Dehogy bolondult meg. Sőt, istenfélő, jámbor illető, mi több, jártas is az Isten dolgaiban, olvasott, tanult ember.

- Akkor hogyhogy nem veszi észre, hogy amit csinál az már-már istenkísértés? Viszsaél Isten jóindulatával? Szerintem az atya magyarázza el neki, hogy amit csinál, az teljességgel helytelen!

- Rendben van - mosolygott a pap. - Megteszem... Elmagyarázom neked, hogy teljességgel helytelen, amit csinálsz. Ugyanis te vagy az a barátom, akiről beszéltem.

- Én? - hüledezett a hívő.

- Bizony, te. Abbahagyta a rendszeres imádkozást, ami pedig éppen olyan, mint a föld megművelése és termőre fordítása. A lelket is állandó munkával és törődéssel lehet termékenységre bírni. Ha az emberek ezt megteszik a földjükkel, mennyivel inkább meg kell tennünk nekünk keresztényeknek a lelkünkkel, hogy az örök élet gyümölcsét teremje!

A hívő megértette a pap szavait és azontúl buzgó imádsággal művelte az Istentől kapott szántóföldjét: tulajdon lelkét.

A hónap ünnepe

A hónap szentje

Szent Fülöp és Szent Jakab apostolok
Ünnep, május 1 .

Lerini Szent Vince, az ókatolikusok fontos szentje.

Szent Vince a Kr. u. V. század szentje volt, aki a híres Lérins kolostorában élt és alkotta meg azóta is meghatározó műveit. *Quicumque, Excerpta* és *Commonitorium* című munkáiban foglalta össze az egyházszakadás előtti, egységes katolikus hitet. Meggyőződése szerint a katolikusnak azt kell hinnie, „amiről meggyőződött, hogy azt a katolikus egyház ősidőktől fogva és egyetemesen tartotta” és „meg kell tartani az ősiséget, és ha az újítás szentségtelen, akkor ami régtől fogva van, az szent”.

Hazánkban a szombathelyi lelkipásztori állomás viseli Szent Vince nevét, s az egyház május 24-én emlékezik meg személyéről és hitvalló munkásságáról.

Alkalmaink

A koronavírus-járvány miatt - ahogy valamennyi keresztény egyház - nem tartunk nyilvános szentmiséket.

Amíg a járványügyi korlátozások tartanak, kérjük kísérje figyelemmel FaceBook-oldalunkat, honlapjainkat, YouTube-csatornáinkat és blogunkat.

Kérjük, imádkozzon velünk a betegekért és kövessen minket weboldalainkon, blogunkon és FaceBook oldalainkon.

Kapcsolat

Magyarországi Ókatolikus Egyház

Szombathely

Kováts Péter

okatolikusok@gmail.com

www.okatolikus.weebly.com

Budapest, Gyömrő

Széles Tamás

okatolikus@gmail.com

www.okatolikus.hu